

er mig ganske umuligt at se, at det er nødvendigt hverken til Bedligholdelsen af Materiellet — det maa der sørges for paa anden Maade — ej heller til de Øvelser, der foretages. Det er faktisk, at 2 Skibe og et lille foruden kan ikke være tilstrækkeligt til at indøve Taktik, med dem kan intet Angreb og Forsvar øves. De Øvelser, der somme Tider foretages i vore Farvande, i Store Bælt og Narhus Bugt, kunne ikke blive andet end en Slags Leg — andet kan jeg ikke kalde det. En Tjende maa der jo høves, og Tjenden skal altsaa repræsenteres af i det mindste eet Skib. Saa beholde vi kun et tilbage, og at man kan faa noget ud af en saadan Øvelse, kan jeg ikke se. Noget andet var, hvis man kunde faa en Gvadre ud paa mindst 6 Skibe, saa vilde der kunne opnaas et Resultat. Ja, den ærede Minister ryfter paa Hovedet; jeg ved, det er vanskeligt, men noget maa der gøres, for det kan ikke blive ved at gaa paa den Maade: Søfart faa vi ikke, og Øvelse faa vi heller ikke. Man maa dog have Marineen i en saadan Stand, at den kan bruges, naar den skal bruges, og naar den skal bruges, maa man have den i Orden meget hurtigt. Jeg kan heller ikke betvivle Muligheden af, at det kan ændres ved Maaden at organisere paa. Jeg skal med den høitærede Formands Tilladelse oplæse et Par Ord af en bekendt engelsk Søofficer, Kaptajn Noel, som vist er den høitærede Minister meget vel bekendt. Han siger: „Blandt dem, der ere Modstandere af søgaende Prøksis, maa nævnes visse Officerer af den videnskabelige Retning, hvilke gaa saa fuldstændig op i deres egne specielle Arbejder — ganske vist ofte til Tjenestens bedste Tarv — at de tabe af Syne, ja endog ere ganske utendte med Nødvendigheden for at anvende Uddannelsesmidler, som de slet ingen Sympati nære for“. . . . „Det er notorisk, at disse Officerer ikke nære andre Forudsætninger om Uddannelsesmidlerne til Søs end et vagt Begreb om, at Personellet bør uddannes i de Skibe, hvormed de ville komme til at faas, hvilket øjensynlig ikke medfører andet, end at Flaaden holdes paa Krigsfod.“ Det er vistnok et System, som er dødsdømt fuldstændig i England, og det burde ogsaa dømmes herhjemme efter sine Fortjenester. Jeg evner ikke at se andet, end at vort Mobiliserings System holder det til Skibene og Materiellet fornødne Personel i en Tilstand, hvor de ikke kunne faa den Uddannelse, som er nødvendig under større og videre Forhold.

Jeg skal saa med et Par Ord berøre Administrationen. Jeg tænker da særlig paa Marineministeriets Ordning, og der skal jeg

da tillade mig at erindre om, at den Ordning, som Marineministeriet har endnu den Dag i Dag, skriver sig fra Organisationen af 21de April 1848. Der er, saa vidt mig bekendt, siden den Tid ikke foregaaet synderlige Forandringer, skønt Marineen her betydelig forandret ud, og Forholdene i det hele taget ere temmelig betydelig forandrede. Der er et andet Forhold, jeg ønsker at paatale, det er, at Marineministeren som saadan er høstbefalende for Flaaden, ifølge tgl. Reskript af 4de April 1848, og som Følge deraf har Ministeren selv et Kommandoflag. Dette forekommer mig egentlig at være en mærkelig Ting, naar det opretholdes, i det Øjeblik Marineministeren — hvad man somme Tider ser — er en civil Minister eller endog saa en Officer af Hæren. Ogsaa da skal han have sit eget Kommandoflag, for hvilket enhver anden skal stryge sit Flag, der er vajende paa Estadren. Det er absolut ikke normalt. Der er tillagt Ministeren som saadan en Stab, og i Loven af 1880 hedder det, at der skal være en Kommandør og to Kaptajner til Tjeneste i Marineministeriet. Dette er bortfaldet i Lovforslaget, hvilket intet indeholder derom. Jeg har følt mig lidt forundret derved, saa meget mere som der i det Bilag, jeg tidligere har anført, staar, at der i Marineministeriet er udset en Kommandør dertil. Der er imidlertid ingen deroppe, idet Ministeren imod den Bestemmelse, som staar i Loven af 1880, under hvilken vi leve, har en Kaptajn som fungerende Departementsdirektør i Ministeriet. Han har fungeret fra 1ste Maj 1886 som Chef for Sekretariatet og fra 1ste August 1891 som Departementsdirektør, og har saaledes siddet i Administrationen i omtrent 9 Aar. Altsaa har Ministeren, som jo faktisk er den høstkommanderende over Flaaden, en Stab, som i Øjeblikket bestaar af tre Kaptajner eller to Kaptajner og en Adjutant; det vil altsaa sige, at der i Ministeriets Stab ikke er en eneste Stabs-officer, og det er dog ikke ganske normalt. Hverledes for øvrigt en Kaptajn, som ikke er Stabs-officer, kan være fungerende Departementsdirektør ifølge Loven, kan være Departementschef hos Ministeren, den høstkommanderende over Flaaden, og som saadan kan blive overordnet endog saa til Tider over for Admiraler, for ikke at tale om hele det øvrige Personale, det forstaar jeg ikke. Jeg tror ikke, at det i noget som helst Tilfælde kan være andet end uheldigt, ganske afset fra vedkommende Personers fortræffelige Egenskaber og Evner — det tale vi ikke om. Foruden denne Stab i Ministeriet er der endnu, saa vidt jeg forstaar, i Lovforslaget